

Anh ghen... vì anh yêu em

Em là cây Nấm Lùn đáng ghét. Anh tắt điện thoại, nhét thật sâu vào tủ quần áo, đi ra khỏi phòng, nhưng cứ được một lúc lại đi vào, lại nhìn sang cái tủ. Anh quyết định rồi, lần này anh sẽ không nhân nhượng em nữa.

Em bảo anh khó hiểu, em giận dỗi bỏ đi, anh tức giận quát :

- Chia tay đi.

- Chia thì chia, anh tưởng anh bấu lăm chắc. Em hét toáng lên, tay chân khua loạn xạ, sau đó lại quay người chạy về phía xa.

Em giận thật sự rồi, anh bực tức đấm vào cửa. Em là đồ con gái vô tâm.

Anh bỗng nhiên thấy ghét cái điện thoại kinh khủng, nó khiến anh ngứa mắt. Nhìn thấy nó anh lại nghĩ đến em, em lúc nào cũng thế, giận nhau chẳng bao giờ xin lỗi trước. Lần nào cũng là anh nhớ em không chịu nổi phải gọi cho em. Một thằng con trai như anh sao mà cứ phải chạy theo em mãi thế chứ.

Em là cây Nấm Lùn đáng ghét. Anh tắt điện thoại, nhét thật sâu vào tủ quần áo, đi ra khỏi phòng, nhưng cứ được một lúc lại đi vào, lại nhìn sang cái tủ. Anh quyết định rồi, lần này anh sẽ không nhân nhượng em nữa.

Anh lại mở máy tính, em đang online, cái mặt cười trước nick em đang sáng như trêu người anh. Giận nhau mà em cứ dừng dung như vậy. Anh cũng bật nick sáng. Em không thèm nói chuyện với anh thì anh cũng không thèm. Cho em nhớ anh đến ngất đi, anh thầm nghĩ nhưng nghĩ đến bản thân đang nhớ em đến khó chịu còn cào. Một lúc sau vẫn không thấy em nói gì, status có cái mặt cười lẫn lộn, ruột gan anh nóng lên, ngay lập tức offline. Anh tắt máy tính, ra ngoài, dắt xe đi lang thang khắp phố.

Anh nhìn thấy một cô bé nhỏ ở quán trà sữa, đeo ba lô, mãi miết đọc truyện. Anh tự nhiên nhớ đến cái mặt ngố của em, đôi má trắng hồng búng ra sữa. Em trẻ con quá ! Rồi anh bật cười nhưng đột nhiên nhớ đến lúc em giận dỗi bỏ đi, anh lại nóng hết cả mặt. Em thật quá đáng !

Anh mua trà sữa nhưng không uống, lại mua đúng vị em thích, về đến nhà

đẩy ngay cho đứa em gái đang ngồi ở phòng khách, hai mắt nó trừng trừng nhìn anh như vật thể lạ. Anh mặc kệ, bỏ lên phòng, không làm gì lại bật máy tính. Bình thường giờ này ngày nào cũng nói chuyện với em.

Facebook em cập nhật dòng status mới ” Gia đình là số một, Bạn bè là số hai “. Anh tự nhiên thấy bức mình, gia đình là số một đã đành, bạn bè là số hai vậy thì người yêu là số mấy. Anh lâu lắm rồi không cập nhật trạng thái nào trên facebook cả, em nói anh cái gì cũng để cho mồi meo, em đâu có biết cái facebook này anh lập chỉ để kết bạn với em. Anh ngay lập tức viết status mới ” Tôi không phải cún ” Viết xong anh chờ mãi chẳng thấy em phản ứng gì, lại tắt máy tính, lên giường đắp thềm thụp vào gối. Em là đồ cún chết tiệt !

Anh còn mỗi lần đi đón em, em lúc nào cũng ra về muộn hơn người khác, anh bảo em chân ngắn thì chạy đi chứ đừng học đòi đi bộ, làm anh chờ muốn dài cả cổ.

Em phụng phịu bảo : ” Chân đã dài thì cổ cũng phải dài mới cân đối chứ ” .

Anh nói thế nhưng anh lại rất thích cảm giác được chờ em. Có một lần em ra khỏi cổng trường, cười nói vui vẻ với một đứa con trai, mắt cứ híp cả lại, tay vờ vờ tà áo đồng phục. Anh ngay lập tức gọi to tên em, em nhìn về phía anh rồi lại ngượng ngùng nhìn về thẳng nhóc đó nói chào tạm biệt.

Đến gần anh, em nói như giận dỗi ” Anh gọi to thế làm gì, sợ em không nhìn thấy anh chắc? “. Em leo lên xe, ngồi sau không nói gì, anh lại xin lỗi. Lúc đó anh rất uất ức, người yêu của anh thì anh phải được quyền gọi chứ, nhưng anh lại sợ em giận, thế nên cứ thấy em xỉ mặt là xin lỗi thành quen.

Nếu chuyện chỉ có như thế thì không nói làm gì, nhưng hôm anh nhìn thấy anh để mối quan hệ hẹn hò với cái đứa nào đó trên facebook, anh nhìn avata của thằng đó thì mới phát hiện chính là người đi cùng em mà anh gặp ở cổng trường hôm nọ.

Anh thật sự không chịu được nữa nên mới nói lời chia tay cấm kỵ đó với em. Biết bao lần anh muốn để quan hệ hẹn hò với em trên facebook đều bị em từ chối, em bảo anh có nhiều người theo như vậy, em sợ bị người ta ghen ghét. Em có biết khi em nhận lời yêu anh thì anh đã khoe hết với tất cả bạn bè không, anh không sợ thì em sợ cái gì. Có mà em sợ thằng con trai ấy thấy.

Anh rất giận em.

Giận nhau, anh không đi đón em nhưng mỗi ngày vẫn đến đứng trước cổng trường em, ở một vị trí khác, lặng nhìn em đi ra. Em vẫn chậm chạp như vậy, em không còn đi cùng đứa con trai kia nữa, gần đây em đi xe bus về nhà. Anh cứ đi sau cái xe bus em đang phải chen chúc mà đau lòng. Những người kia có quyền gì mà ép người em vào cửa như thế, anh muốn xông lên che cho em.

Sức chịu đựng của anh đúng là khiến bản thân anh thấy mình vô dụng, buổi chiều nhìn em trên xe bus, buổi tối anh không ngồi yên được, điện thoại đã mở, cứ cầm mãi trên tay, tự nhủ 8h sẽ gọi cho em, rồi lại 9h, rồi 10h. Bỗng chuông điện thoại vang lên bài nhạc phim hoạt hình “Marukhông” em thích nhất. Màn hình có ảnh em đang nhấp nháy, anh vội nghe máy, tay run run. Em nói :

- Em cần phải nói với anh một chuyện.
- Chuyện gì nói nhanh, anh đang bận. Anh cố tỏ ra bình tĩnh.
- Anh bận thì thôi vậy.
- Cũng không bận lắm. Anh thấy mình thật mất mặt.
- Có người nhờ em để quan hệ hẹn hò trên facebook một tuần, cậu ấy bị người ta theo đuổi ghê quá nên mới nhờ em giúp để cắt đuôi.

Anh tự nhiên thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng:

- Còn gì nữa không?
- Hết rồi. Em nói ngắn gọn rồi tắt máy.

Anh hụt hẫng, anh còn chưa nói gì mà, em vẫn đáng ghét như vậy. Anh ấn số 1, gọi cho em. Một lúc em mới bắt máy:

- Anh còn chưa nói xong sao em tắt máy
- Em tưởng anh bận.

- Đúng là anh rất bận, bận cả ngày, cả ngày bận nhớ em.

Em cười khúc khích, cuối cùng vẫn là anh thua em, anh thua nhưng đổi lại được nghe tiếng cười của em kể cũng đáng, rất ngọt ngào.

- Anh ơi em muốn uống trà sữa. Em nũng nịu

- Hơn mười giờ tối rồi đấy. Anh miệng thì nói vậy nhưng chân đã bước ra khỏi cửa phòng.

- Thôi vậy, anh ngủ đi.

Hai mươi phút sau, anh có mặt ở cổng nhà em, anh biết kể cả em không muốn uống trà sữa thì anh vẫn đến, anh muốn nhìn thấy em. Em bước ra mở cửa, cười híp mắt:

- Anh nhớ em quá à?

- Thế có gì sai không? Anh nhớ người yêu anh cơ mà.

- Thế cũng được. Em cười .

Gặp được em , nhìn em vui vẻ uống trà sữa xong, anh quay xe về, em bỗng nói vọng phía sau ” Anh ơi, từ giờ em yêu nhất là cún con”. Rồi em cười khúc khích chạy vào nhà. Mặt anh đỏ ửng khẽ nói ” Anh cũng thế “..

Một cơn gió mùa hè nhẹ thổi qua ” Nhóc ạ, anh ghen vì anh rất yêu em “